

Folkeminnelaget har et langt arbeid i de muntlige fortellingenes tjeneste bak seg. Man startet opp i 1920, og har samlet og gitt ut folkelig fortellerstoff fra de fleste deler av landet vårt, og utgivelsene våre har en stor bredde også tematisk. Men et stort hull begynte etter hvert å bli synlig – folkeminnelaget har verken hatt medlemmer fra, forfattere fra, eller fortellinger fra den nye innvandringen til Norge. Det har lenge vært en idé om å gjøre noe med dette, men man fikk det ikke riktig til før Liv og jeg på våren i fjor kontaktet Bente Guro Møller og Mangfoldsårsekretariatet. Vi er svært svært glade over å få samarbeide med NLI og LLH om dette, og takknemlige overfor Kulturrådet og Fritt Ord som har gått inn med støtte. Vi synes det er et viktig arbeid som nå gjøres, og det er inspirerende for oss å knytte nye kontakter.

Det er inspirerende for meg som nå er prosjektleder for det trehodete trollet Mangfoldige minner å se hvor mye velvilje vi møtes med. Jeg har hatt min fulle hyre den måneden jeg har vært engasjert i å simpelthen ta i mot positive og interesserte spørsmål og henvendelser. Særlig er jeg glad for at vi har fått såpass mange konkrete kontakter i innvandremiljøer rundt om i landet.

Det er ikke umiddelbart lett å nå de rette menneskene i frivillige miljøer når man skal ha noe gjort. Det gjelder både i majoritetsbefolkningen og når man skal ha tak i folk i minoritetsmiljøene. Man er avhengig av gode tips, og av litt flaks. Jeg synes at jeg har hatt begge deler. Litt overraskende har vi også fått mange henvendelser fra små og store organisasjoner som har satt i gang eller har planer om å sette i gang prosjekter som likner på vårt. Mange ønsker å knytte seg til oss, og for eksempel bruke nettsiden vår som også sitt arkiv og utstillingsvindu. Dette ser vi positivt på, men det reiser også noen spørsmål om hvordan vi praktisk skal ordne oss slik at alle blir fornøyde. Kan vi for eksempel sette forskningsprosjekter og amatørinnsamlinger side om side? Samtidig prøver jeg å balansere min rolle mellom å være administrator og en av fotfolket, for jeg ønsker å være begge. Jeg har gjort prøveintervjuer, og skal for eksempel også delta i et delprosjekt på Holmlia, og gjøre intervjuer i Drammen.

En styringsgruppe med representanter fra de tre samarbeidspartnerne er underveis, vi er i dialog med instanser som LLP, og med kommuner rundt om. De viktigste her er likevel de som velger å dele sine minner og fortellinger med oss. Veldig mange av de migrantene jeg har snakket med synes det er morsomt å få vise fram muntlig kultur i en mer offentlig sammenheng. Folkeminnene fungerer i denne sammenhengen som en isbryter. Dette er sider

ved enkeltmenneskers kulturelle bakgrunn som ikke så ofte får synes. Det er også til dels sider ved en selv som de fleste av oss ikke tenker så mye over til daglig. Noen grupper jeg har snakket med gir uttrykk for at det er en lettelse å komme i et mer positivt fokus utad. Når det gjelder det jeg kaller migrasjonsfortellingene er folk mer reserverte, men samtidig rausere.

Målet med prosjektet vårt er todelt. På den ene siden er det viktig å få samlet dette materialet for å fylle hull i arkiver og samlinger, og bevare noe av denne interessante og formative delen av Norgeshistorien for framtiden. Vi ønsker å vise fram forskjellighet og diversitet i samtida med et positivt fortegn. På den andre siden er ikke bare selve materialet vi samler inn viktig, men også kontakt mellom grupper i seg selv. Lokalhistorielag og innvandrergupper er ikke av de som har hatt mest kontakt tidligere, selv om de gjerne opererer frivillig i nærmiljøer med mye likeartete hensikter og drivkraft. Kontakt, mellom grupper og mellom enkeltmennesker, er utrolig viktig, og et sentralt mål i seg selv for oss. Det ser jeg allerede at vi er i ferd med å få til, og det er jeg svært glad for!